

Hèctor Parra i Agustí Fernández presenten la versió discogràfica de 'Frec'

Una nova forma de creació “que intenta traspasar les fronteres de la tradició pianística de la música contemporània europea i de les músiques improvisades”, un treball en què “la gestualitat del pianista es converteix en la font compositiva principal, al mateix temps que el pensament compositiu es transforma directament en cos sonor”. D’aquesta manera el compositor Hèctor Parra i el pianista i improvisador Agustí Fernández presentaven, el novembre del 2013 al Festival de Música Contemporània de Huddersfield, *Frec*, un singular projecte musical sorgit directament de la interacció i col·laboració d’ambdós artistes.

Al llarg dels sis anys següents, aquest bucle creatiu ha anat creixent com un *work in progress* que encara no troba el límit del seu horitzó. Dos mesos després de l’estrena absoluta a Anglaterra, l’obra es va presentar a Barcelona en un concert celebrat al centre Arts Santa Mònica, i el 2016 a les Sampler Sèries de L’Auditori se’n va estrenar la segona versió, *Frec 2*, que incorporava electrònica en temps real, amb la col·laboració de Joel Ryan, reconegut especialista vinculat a l’IRCAM de París. Finalment, un any després, a la Fundació Tàpies, va arribar *Frec 3*, en què el piano expandit de Fernández s’enriqueix amb la incorporació d’un trio instrumental integrat per flauta, violoncel i percussió.

Ara, tot esperant que un projectat *Frec 4* per a petit *ensemble* de cambra pugui fer-se realitat, Parra i Fernández presenten el primer enregistrament d’aquest projecte, que correspon a la gravació en viu de *Frec 1*, que es va dur a terme durant el concert de presentació a Barcelona el gener del 2014. El disc està disponible via *online* al portal del segell editor, Sirulita Records (<https://sirulita.bandcamp.com/album/frec>), fins que les restriccions de mobilitat derivades del control de la COVID-19 s’aixequin i en permetin l’edició en format físic.

“En realitat el disc està enviat a fàbrica. El problema que hem tingut és que la impremta que fa les fundes està a Igualada i com que justament ens va

agafar la setmana del confinament, l'aparició física del disc s'ha endarrerit", explica Agustí Fernández, reclòs aquests dies al seu estudi del Montseny, el lloc des del qual va treballar durant un any en la creació d'aquesta obra, en un procés d'interacció continuada i la major part del temps virtual amb el compositor, resident a França, i que ens retrotrau, en certa manera, a la situació que viuen en aquests moments milers de creadors. "Vam utilitzar molt el vídeo per treballar i a partir d'aquestes gravacions que ens anàvem enviant, jo tallava, rectificava i anava component. Per això jo he arribat a dir que aquesta és música de tradició oral, perquè així ens la vam anar transmetent", recorda Hèctor Parra, avui també confinat al seu pis de París.

El resultat d'aquesta feliç trobada –ambdós artistes reconeixen compartir un mateix món sonor– va ser una obra personalíssima, un "bucle orgànic piano-humà", destinat a durar tot el que el seu executant pogués aguantar. "La veritat és que es tracta d'una peça força complicada i al contrari del que es pot pensar, té una partitura molt delimitada, molt pautada i estricta, de la qual no pots sortir. No hi ha improvisació, tot i que sí que puc jugar amb els sons, amb les textures que l'Hèctor demana", explica Agustí Fernández.

Tot i que *Frec* és una obra que inclou un component visual molt atractiu –la manipulació sonora del piano i fins i tot la seva partitura, 25 pàgines plenes de dibuixos a manera de full de ruta per a l'interpret–, l'audició enregistrada ens permet capbussar-nos de ple i sense interferències en aquesta ambiciosa i alhora envoltant espiral sonora que té com a punt de partida i també d'arribada un fet tan senzill com el seu títol: el *frec*, la fricció de la pell de les mans del pianista sobre un petit bloc de fusta.

A partir d'aquí, i en el transcurs de 50 minuts, l'obra evoluciona en una mena d'*in crescendo* subjugador, que va deixant al descobert les infinites textures sonores del piano, que Fernández manipula –"no és piano preparat", aclareixen els autors– mitjançant l'ús de petits objectes de fusta i metall, a més d'utilitzar també la seva pròpia veu.

Com s'ha dit, la manca de l'aspecte visual que acompanya la interpretació en viu es veu compensada en la gravació per la descoberta de la filigrana sonora, la immersió en un ric i sorprenent teixit acústic.

Formalment, *Frec* s'estructura en quatre parts. La primera arrenca de manera quasi imperceptible amb la rugosa textura de les mans que acaronen el tros de fusta, que anirà lliscant a continuació cap a la vasta exploració sonora del mecanisme de l'instrument, en un acte interpretatiu de gran complexitat i exigència. A la segona part, la més llarga i també la més pianística del conjunt, sonoritats de caire metàl·lic prologuen la irrupció del teclat, també subtil en un principi, petites passes sonores que es van accelerant fins a desembocar en un tumultuós esclat sonor abans de tornar, un altre cop, al suau *frec* inicial. La tercera secció ens situa en un espai acústic d'agitació constant que obre la porta al final disruptiu, amb

les seves textures rugoses, aspres i ferotges.

Tot i la seva aparent senzillesa, *Frec*

no és un projecte menor en la creació d'ambdós artistes. I així ho reconeix el mateix Hèctor Parra, confinat aquests dies al seu pis de París. "Frec va obrir una línia híbrida entre composició i improvisació que m'ha influït en tot el que he escrit després. És un projecte que m'ha marcat molt i que ha deixat petjada en el meu treball posterior. Per exemple, coses que hi havia a l'orquestra de Les bienveillantes, coses que feia amb el piano, llevat de la sarabanda, *sortien de Frec. Fins i tot la idea de llibertat*", conclou.